

JOC DE ROLS

DESCRIPCIÓ DELS ROLS

Els personatges que aquí apareixen són orientatius, el mestre o la mestra pot inventar qualsevol altre. Tenint en compte el bagatge de l'alumnat de l'aula, se sabrà quins detalls ampliar o canviar les circumstàncies plantejades, de manera que tots i totes puguin sentir-se identificats/des i generar una bona empatia amb el rol presentat.

És important que cada subgrup primer es familiaritzi amb el seu rol i després se li faciliti el repte on es troba immers el seu personatge tipus.

1. Aquest curs he decidit apuntar-me a l'extraescolar de bàsquet perquè vull jugar amb l'equip de l'escola.

Descripció del rol:

Em dic Marc, tinc 11 anys, no tinc cap germà però tinc molts cosins una mica més petits. M'agrada molt fer esport. El meu esport preferit és el bàsquet. Amb els meus cosins sempre juguem a l'estiu, però a l'equip de l'escola no m'hi volen perquè els companys diuen que sóc molt baixet. Quan a educació física juguem el bàsquet, sempre em trien l'últim per formar els equips. Això, em fa sentir malament. Jo sé que puc ser molt bo, no sóc alt però sóc molt ràpid i àgil. He dit a casa que vull apuntar-me a l'extraescolar de bàsquet tant sí com no, així podré entrenar-me i demostrar que puc ser molt bo encara que sigui baixet. El meu pare no vol que m'apunti a bàsquet. M'aconsella que m'apunti a l'equip de futbol i així ningú es ficarà amb la meva mida. A mi el futbol no m'agrada gens, em sembla molt més avorrit que el bàsquet.

REPTE: Que es reconegui el dret d'en Marc a jugar a bàsquet a l'escola i fora d'ella. També que se'l valori per les seves habilitats a la pista i les seves ganes de jugar-hi, i no pel seu físic.

Preguntes d'exemple:

- Com es pot fer entendre als companys i les companyes d'en Marc que pot ser molt bo jugant a bàsquet encara que sigui baixet?
- Com pot en Marc fer adonar als seus companys que se sent molt malament quan sempre el trien l'últim a l'hora de fer els equips?
- Què pot fer Marc perquè els seus pares el recolzin i el deixin apuntar-se a l'extraescolar de bàsquet?

2. A casa els insisteixo sempre que ja tinc edat d'anar sola fins a l'escola i que em sembla molt emocionant poder-ho fer.

Descripció del rol:

Sóc l'Helena i ja tinc 11 anys. M'agrada molt llegir i ballar amb les meves amigues. La meva millor amiga es diu Carla. Quan era molt petita, vaig patir una crisi epilèptica molt forta. Actualment encara tinc petits atacs, però no em desmaio mai. Se me'n va la força de la mà o em tremola la boca, però sé perfectament que em prenc la medicació i puc seguir amb la meva vida. El meu pare i la meva mare m'estimen molt, però de vegades sento que em protegeixen massa. Totes les meves amigues van soles a l'escola des de l'any passat, i se'n riuen de mi perquè el meu pare sempre m'hi acompanya. A mi això em fa passar vergonya. Ja sóc gran, i la meva mare i el meu pare haurien de deixar-me créixer com a qualsevol altra nena. Jo somnio que em deixin anar sola i passar a buscar a Carla. Així podrem parlar de les nostres coses mentre anem cap a l'escola. Serà molt emocionant quan arribi aquest moment!

REPTE: Que la mare i el pare de l'Helena acceptin que pot portar la mateixa vida que les seves amigues, mentre prengui els medicaments. Que l'Helena pugui anar sola a casa i fer totes les activitats que vulgui sense que se senti sobreprotegida o *diferent* de la resta.

Preguntes d'exemple:

- Com pot fer entendre l'Helena al seu pare i a la seva mare que se sent sobreprotegida i que això la fa tenir una sensació d'angoixa?
- Si fossis la Carla, l'amiga de l'Helena, com creus que podries ajudar-la per a què la deixin anar sola a l'escola?
- Com poden acceptar el pare i la mare de l'Helena que vagi sola al col·legi sense pensar tota l'estona que li pot passar alguna cosa?

3. Hem viscut una experiència increïble a classe cuidant uns pollets i he decidit que de gran m'agradaria molt treballar amb animals.

Descripció del rol:

Sóc la Clàudia i tinc dos germans grans de 18 i 21 anys. Jo tinc en 12. El meu pare i la meua mare tenen un bufet d'abocats i els meus dos germans estudien Dret per treballar-hi. La meua mare sempre explica que el bufet és la nostra herència i ens convé mantenir el negoci familiar. A mi mai m'ha agradat aquesta idea. El meu pare i la meua mare sempre treballen molt i estan de mal humor. Diuen que han de guanyar diners per a nosaltres, però jo preferiria tenir menys coses i que passin més temps amb mi. Els meus germans abans jugaven amb mi però, des de que han començat la carrera, no tenen temps per a res tampoc. Jo no vull estar sempre en un despatx com els meus pares. A mi m'agrada molt la natura, quan anem d'excursió amb l'escola sóc molt feliç. El divendres passat va ser molt emocionant, un company de classe, en Carles, va portar uns pollets que havien nascut a casa seva perquè viu al camp i té gallines. Vam aprendre moltes coses i ara els cuidem. M'agradaria viure al camp com en Carles: la seva mare és grangera. Des d'aleshores sé que vull treballar amb animals, però no vull dir-ho a casa perquè els meus pares s'enfadaran.

REPTE: Que el pare i la mare de la Clàudia reconeixin el dret de la seva filla a decidir què vol fer de gran, i que ella sigui capaç de parlar-los amb sinceritat sense sentir-se pressionada.

Preguntes d'exemple:

- Com pot la Clàudia explicar al seu pare i a la seva mare tot el que sent sense que s'enfadin?
- Poden ajudar els germans de la Clàudia que els seus pares entenguin la seva decisió? Com?
- Si els pares s'enfaden amb ella, què pot fer la Clàudia per no sentir-se malament?

4. He explicat mil cops al meu pare i a la meua mare que me'n podré sortir d'estudiar el que jo vulgui.

Descripció del rol:

Em dic Joel i tinc 15 anys. M'agrada molt jugar amb jocs de taula i llegir llibres de ciència. També m'agrada anar al parc amb els meus amics. Sóc fill únic. Els meus pares diuen que estic malalt perquè tinc Síndrome de Down. Jo no crec que estigui malalt, només sóc diferent en algunes coses a la resta de nens i nenes de l'escola. Hi ha matèries que em costen una miqueta més d'aprendre però en d'altres sóc més bo que la resta, com tothom. A la meua classe tots i totes som diferents, no hi ha ningú igual: hi ha gent de tota arreu, baixets i alts, amb interessos i capacitats diverses. Ja som a punt de fer batxillerat i el professorat ens diu que hem d'escollir què volen fer després. Molts dels meus amics no saben què volen encara però jo vull estudiar Medicina. El meu pare i la meua mare m'expliquen que, com que estic malalt, no puc fer Medicina. Jo sé que això no és veritat, hi ha altres persones amb Síndrome de Down que han estudiat allò que han volgut, i bé que tard o d'hora se n'ha sortit.

REPTE: Que el pare i la mare donin suport a en Joel perquè pugui estudiar Medicina o almenys intentar-ho, que no li posin límits per ser un noi amb Síndrome de Down.

Preguntes d'exemple:

- Com pot en Joel fer valer la seva voluntat i que els seus pares li donin suport en la decisió d'estudiar Medicina?
- Quines són les pors del pare i la mare d'en Joel per no atrevir-se a donar suport al seu fill?
- Qui podria ajudar a la família? Com es pot subvertir la situació?